

»Ja. . . . Og saa frygtelig mager er han. Det er næsten uhyggeligt.«

»Han er ogsaa lige sluppet ud fra Tugthuset. . . . Giv ham denne her!«

Han havde først taget et Par Tokroner ud af sin Portemonæ men ombyttede dem nu med en Tikroneseddel.

Stakkels Fyr! — tænkte han. Saa var det alligevel ham, han kørte forbi forleden paa Vesterbrogade. Med krumme Knæ havde han sneget sig langs Husrækken i noget skrækkelig grønbrunt Tøj, der saae ud, som om det var stjaalet fra en Vagabond. Men han maatte vel ogsaa være reduceret til det yderste, siden han kom her og tiggede. Deres gamle Sammenstød i Anledning af Susse Frederiksen kunde han dog vist ikke have glemt.

Saadan et Menneske forstod han sig ikke paa. Naar engang Katastrofen kom over ham, skulde han vide at afparere den med en hurtig Haand. Ingen skulde se ham ydmyget! En munter Karnevalsnat for den sidste Hundredkroneseddel, og saa . . . *Adieu la compagnie!* Adjø, du kaade og sentimentale København, du opløbne Provinsby, du Verdensstad i Lømmelalderen! Adjø, du Østergades herlige Fjerbusk-Vrimmel, I svulmende Fruer og slanke Møer! Adjø, Jytte Abildgaard, du ubesmittelige Jomfru, min eneste ulykkelige jordiske Kærlighed! Adjø . . . Forbi!